SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 30. junija 2005*

V zadevi C-165/03,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Landgericht Stuttgart (Nemčija) z odločbo z dne 7. aprila 2003, ki je na Sodišče prispela 10. aprila 2003, v postopku

Mathias Längst,

ob udeležbi

SABU Schuh & Marketing GmbH,

Präsident des Landgerichts Stuttgart,

Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart,

* Jezik postopka: nemščina.

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, R. Schintgen (poročevalec) in J. Makarczyk, sodnika,

generalni pravobranilec: A. Tizzano,
sodni tajnik: M.-F. Contet, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 25. novembra 2004,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Mathiasa Längsta, on sam,

— za Präsident des Landgerichts Stuttgart K. Ehmann, zastopnik,

— za Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart G. Firnau, Bezirksrevisor,

— za nemško vlado W.-D. Plessing, zastopnik,

— za špansko vlado E. Braquehais Conesa, zastopnik,

— za Komisijo Evropskih skupnosti R. Lyal in K. Gross, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 18. januarja 2005

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na Direktivo Sveta 69/335/EGS z dne 17. julija 1969 o posrednih davkih na zbiranje kapitala (UL L 249, str. 25), kot je

bila spremenjena z Direktivo Sveta 85/303/EGS z dne 10. junija 1985 (UL L 156, str. 23, v nadaljevanju: Direktiva 69/335).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru postopka z ugovorom, ki ga je glede stroškovnika za opravljeno delo po odredbi svojega nadrejenega, ki je Präsident des Landgerichts Stuttgart (predsednik deželnega sodišča Stuttgart), vložil notar uslužbenec Mathias Längst, ki svojo dejavnost opravlja na območju Oberlandesgericht Stuttgart (višje deželno sodišče Stuttgart).

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

3 Kot izhaja iz prve uvodne izjave Direktive 69/335, je njen namen pospeševanje prostega pretoka kapitala, ki šteje za enega od bistvenih pogojev za ustvarjanje gospodarske unije s podobnimi značilnostmi, kot jih ima notranji trg.

4 V skladu s šesto uvodno izjavo navedene direktive se za dosego takega cilja glede davkov na zbiranje kapitala predvideva odprava posrednih davkov, ki so do tedaj

veljavni v državah članicah, in namesto njih uvedba dajatve, ki se na skupnem trgu obračuna samo enkrat in je njena raven enaka v vseh državah članicah.

5 Člen 4(1) te direktive določa:

„Dajatvi na kapital so zavezane naslednje transakcije:

a) ustanovitev kapitalske družbe;

b) preoblikovanje družbe, združenja ali pravne osebe, ki ni kapitalska družba, v kapitalsko družbo;

c) povečanje kapitala kapitalske družbe z vložkom sredstev katerekoli vrste;

d) povečanje sredstev kapitalske družbe z vložkom sredstev katerekoli vrste za plačilo, ne z deležem v kapitalu ali sredstvih družbe, ampak z enakimi pravicami, kakor jih imajo člani [...]

[...]“

6 Člen(4)(1), od (e) do (h), Direktive 69/335 določa, da sta prenos sedeža dejanske uprave oziroma prenos registriranega sedeža uprave kapitalske družbe iz tretje države v državo članico ali iz ene države članice v drugo prav tako zavezana dajatvi na kapital.

7 Člen 4(2) navedene direktive našteva različne transakcije, ki so lahko zavezane dajatvi na kapital.

8 Ista direktiva tudi določa odpravo drugih posrednih davkov z enakimi značilnostmi, kot jih imata dajatev na kapital ali kolkovina na vrednostne papirje, ker bi njihovo ohranjanje lahko onemogočilo namen navedene direktive, kot je navedeno v njeni zadnji uvodni izjavi. Ti davki, ki jih je prepovedano obračunavati, so našteti predvsem v členu 10 Direktive 69/335, ki določa:

„Razen dajatve na kapital države članice družbam, združenjem ali pravnim osebam, ki poslujejo zaradi pridobivanja dobička, ne obračunajo nobenih drugih davkov:

a) v zvezi s transakcijami iz člena 4;

b) v zvezi z vložki, posojili ali opravljanjem storitev, ki so del transakcij iz člena 4;

c) v zvezi z registracijo ali katerokoli drugo formalnostjo, ki ji je družba, združenje ali pravna oseba, ki posluje zaradi pridobivanja dobička, lahko zavezana pred začetkom poslovanja zaradi svoje pravne oblike."

9 Člen 11 Direktive 69/335 določa:

„Države članice ne zavežejo nobeni obliki obdavčitve:

a) oblikovanja, izdaje, uvrstitve v kotacijo na borzi, uvrstitve na trg ali trgovanja z delnicami, deleži ali drugimi vrednostnimi papirji enake vrste ali s potrdili, ki predstavljajo take vrednostne papirje, ne glede na to, kdo jih je izdal;

b) posojil, vključno z državnimi obveznicami, najetih z izdajo zadolžnic ali drugih prenosljivih vrednostnih papirjev, ne glede na to, kdo jih je izdal, ali katerih koli

formalnosti, povezanih z njimi, ali oblikovanja, izdaje, uvrstitve v kotacijo na borzi, uvrstitve na trg ali trgovanja s temi zadolžnicami ali drugimi prenosljivimi vrednostnimi papirji."

10 Člen 12(1) navedene direktive določa:

„Ne glede na člena 10 in 11 lahko države članice obračunajo:

a) dajatve na prenos vrednostnih papirjev, zaračunane bodisi pavšalno ali ne;

[...]

e) dajatve, ki se plačajo kot pristojbine ali takse;

[...]"

Nacionalna ureditev

11 Na podlagi člena 2 in naslednjih ter člena 53(2) zakona o družbah z omejeno odgovornostjo (Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung) z dne 20. aprila 1892 (RGBl. 477), v besedilu, ki se upšteva v postopku v glavni stvari, je treba odločitev družbenikov družbe „Gesellschaft mit beschränkter Haftung" (GmbH) o spremembi družbene pogodbe notarsko overiti.

12 Iz člena 116 zveznega zakonika o notariatu (Bundesnotarordnung) z dne 24. februarja 1961 (BGBl. 1961 I, str. 98), v besedilu, ki se upošteva v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: BNotO), v povezavi s členom 3(2) deželnega zakona o izbirni sodni pristojnosti (Landesgesetz über die freiwillige Gerichtsbarkeit) z dne 12. februarja 1975 (GBl. str. 116), tudi v besedilu, ki se upošteva v postopku v glavni stvari, izhaja, da lahko na območju Oberlandesgericht Stuttgart overijo listine ne le notarji uslužbenci, ampak tudi samozaposleni notarji.

13 Znesek nagrade, ki jo lahko zaračuna notar, določa zvezni zakon o stroških listin (Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (Kostenordnung)) z dne 26. julija 1957 (BGBl. 1957 I, str. 960), v besedilu, ki se upošteva v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: KostO). Navedeni zneski se uporabljajo enako na vsem ozemlju Nemčije in veljajo za notarje uslužbence in samozaposlene notarje.

14 Notarji uslužbenci, ki opravljajo dejavnost na območju Oberlandesgericht Stuttgart, prejemajo fiksno plačo, določeno po enakih merilih, kot veljajo za druge uslužbence

deželе, h kateri pa se doda spremenljiv znesek, ki ustreza določenemu deležu od nagrade, ki jo zaračunajo. Vendar so v nasprotju z notarji uslužbenci, ki opravljajo dejavnost na območju Oberlandesgericht Karlsruhe, sami upniki nagrade, ki jo dolgujejo dolžniki. Dolžni so le odvajati določen pavšalni delež navedene nagrade v deželno javno blagajno. Slednja sme zaračunati nagrado samo, če nagrada kljub opominu ni bila poravnana.

15 V skladu s členom 156(1) KostO je treba ugovor zoper izračun stroškov, kar vključuje ugovor zoper obveznost plačila in izvršitev izvršilne klavzule, sporočiti v obliki pritožbe, poslane na Landgericht, na območju katerega se nahaja notarska pisarna. Pred odločitvijo mora Landgericht zaslišati stranke in organ, ki je nadrejen notarju. Če dolžnik izpodbija notarjev obračun stroškov, lahko notar predlaga, naj razsodi Landgericht.

16 Člen 156(6) KostO določa, da lahko organ, ki mu je notar podrejen, v vsakem primeru notarju odredi, naj pridobi odločbo Landgericht in naj zoper tako odločbo vloži pritožbo. S sodno odločbo lahko sodišče tudi zviša znesek iz stroškovnika.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

17 Mathias Längst je v vlogi notarja uslužbenca overil nekatere odločitve družbe SABU Schuh & Marketing GmbH (v nadaljevanju: SABU). S tem povezani stroški in

nagrada so bili predmet poziva k plačilo v višini 2892,46 EUR (v nadaljevanju: poziv k plačilu).

18 Listine, za katere je bila zahtevana overitev, so se nanašale na združitev poslovnih deležev v enotni poslovni delež, spremembo osnovnega kapitala in poslovnih deležev navedene družbe v eure, povečanje osnovnega kapitala z združitvijo lastnih sredstev in spremembo imena družbe.

19 Na podlagi poziva k plačilu mora SABU iz naslova nagrade in stroškov za overitev listin plačati 2493,50 EUR brez DDV. Ta znesek zajema nagrado, imenovano „nagrada za sklep", določeno na 1584 EUR – glede na skupno vrednost 484.007 EUR – kar ustreza povečanju kapitala in tudi spremembi statuta. Delež, ki od te vsote pripada državi, znaša 1183,83 EUR, delež notarja pa 400,17 EUR.

20 Ker je predsednik deželnega sodišča Stuttgart menil, da se sklep z dne 21. marca 2002 v zadevi Gründerzentrum (C-264/00, Recueil, str. I-3333), ki se nanaša na notarje uslužbence, ki opravljajo dejavnost na območju Oberlandesgericht Karlsruhe, uporablja tudi za notarje uslužbence, ki opravljajo dejavnost na območju Oberlandesgericht Stuttgart, je ocenil, da je bil poziv k plačilu glede povečanja kapitala in spremembe statuta v nasprotju z Direktivo 69/335. Zato je dal Mathiasu Längstu obvezno navodilo, naj na podlagi člena 156(6) KostO pri Landgericht Stuttgart sproži postopek za izdajo odločbe glede zakonitosti obravnavanega poziva in od njega zahteval, naj navedeni poziv zniža na 1465,66 EUR.

21 Mathias Längst je upošteval navodilo in pri Landgericht Stuttgart sprožil postopek. Pri tem sodišču je navedel, da je poziv za plačilo upravičen in da mu tako KostO kot tudi BNotO prepovedujeta znižanje nagrade na znesek, ki ga zahteva predsednik deželnega sodišča Stuttgart. Sicer pa meni, da zgoraj navedenega sklepa Gründerzentrum ni mogoče uporabiti pri nagradi, ki jo zaračuna notar uslužbenec, ki svojo dejavnost opravlja na območju Oberlandesgericht Stuttgart.

22 Kot navaja predložitveno sodišče se pravni položaj notarjev uslužbencev, ki opravljajo dejavnost na območju Oberlandesgericht Stuttgart, v dveh vidikih razlikuje od pravnega položaja notarjev uslužbencev, na katere se nanaša zgoraj navedeni sklep Gründerzentrum. Po eni strani naj bi bila na območju Oberlandesgericht Stuttgart mogoča pritožba ne le glede notarjev uslužbencev, ampak tudi glede samozaposlenih notarjev, tako da navedene nagrade ne bi bile obvezno prenesene na deželo. Po drugi strani pa naj bi bili predpisi o terjatvah iz naslova navedene nagrade drugačni in naj bi upravičevali drugo rešitev. V nasprotju s položajem na območju Oberlandesgericht Karlsruhe naj bi bil notar uslužbenec na območju Oberlandesgericht Stuttgart dejansko sam upnik nagrade, ki jo zaračuna. Šele ko bi navedeno nagrado izterjal, bi od nje plačal določen pavšalni znesek v javno blagajno. Ta bi lahko le izjemoma neposredno obračunala zadevno nagrado.

23 V teh okoliščinah je Landgericht Stuttgart odločilo prekiniti odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je v pravnem sistemu, kot velja v württemberškem delu dežele Baden-Württemberg (območje Oberlandesgericht Stuttgart), kjer lahko – v nasprotju z dejstvi, ki so podlaga [zgoraj navedenega] sklepa [...] Gründerzentrum –

notarsko dejavnost opravljajo notarji, ki so uslužbenci ali samozaposleni, ki so vsi sami upniki nagrade, ki jo zaračunajo, vendar morajo notarji uslužbenci na podlagi deželnega zakona odvesti določen pavšalni del nagrade državi, ki je njihov delodajalec in te prihodke uporablja za financiranje svoje porabe, treba šteti nagrado, ki jo obračuna notar uslužbenec za sestavo listine o transakcijah iz Direktive 69/335, v spremenjenem besedilu, za davek v smislu te direktive?

2. Ali se, če je odgovor pritrdilen, obravnavana nagrada izogne opredelitvi za davek v smislu Direktive 69/335, če se država odpove svojemu deležu in preneha uporabljati določbo dežele, na podlagi katere ji je treba odvajati del nagrade?"

Pristojnost Sodišča

24 Mathias Längst in Bezirksrevisor (okrožni revizor) sodišča Landgerichts Stuttgart sta izrazila dvome o pristojnosti Sodišča, da se na podlagi člena 234 ES izreče o predlogu za sprejetje predhodne odločbe, vloženem v okviru postopka, ki ga je na podlagi člena 156(6) KostO začel notar uslužbenec po odredbi svojega nadrejenega. Menita, da postopek, v katerem odloča predložitveno sodišče, ni kontradiktoren v smislu sodne prakse Sodišča (sodba z dne 19. oktobra 1995 v zadevi Job Centre, C 111/94, Recueil, str. I-3361, in sklep z dne 22. januarja 2002 v zadevi Holto, C 447/00, Recueil, str. I-735). Landgericht Stuttgart naj ne bi odločalo o resničnem sporu v smislu navedene sodne prakse.

25 Glede tega je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso iz člena 234 ES izhaja, da lahko nacionalna sodišča sprožijo postopek pred Sodiščem le, če pri njih poteka postopek in če odločajo v okviru postopka, ki bo privedel do izdaje odločbe, ki ima značaj sodne odločbe (glej zlasti sklepa z dne 18. junija 1980 v zadevi Borker, 138/80, Recueil, str. 1975, točka 4, in z dne 5. marca 1986 v zadevi Greis Unterweger, 318/85, Recueil, str. 955, točka 4, ter zgoraj navedeni sklep Holto, točka 17).

26 Vendar iz upoštevne nacionalne zakonodaje in pojasnil, ki jih je na poziv Sodišča posredovalo predložitveno sodišče, izhaja, da je to v postopku zaslišalo vse zainteresirane stranke in da je namen odločbe, ki bo izdana, razrešitev spora. Poleg tega se lahko ta odločba uveljavlja zoper upnika in tudi zoper dolžnika nagrade, ki je bila predmet poziva na plačilo, ter pridobi moč razsojene stvari zoper vse zainteresirane stranke, če nobena izmed njih pri Oberlandesgericht Stuttgart ne vloži pritožbe, ki lahko temelji le na pravnem vprašanju in jo mora predložitveno sodišče dovoliti.

27 Glede na te značilnosti naj ne bi bilo mogoče upravičeno trditi, da predložitveno sodišče v postopku v glavni stvari ne odloča o sporu in da odločba, ki jo mora izdati, nima značaja sodne odločbe.

28 V teh pogojih je treba ugotoviti, da je Sodišče pristojno za odgovor na vprašanji, ki ju je v predložitveni odločbi z dne 7. aprila 2003 zastavilo Landgericht Stuttgart.

Dopustnost drugega vprašanja

29 V stališčih, ki so jih Sodišču posredovale stranke postopka v glavni stvari, nemška in španska vlada ter Komisija Evropskih skupnosti, so izrazile dvom o dopustnosti drugega vprašanja zaradi njegove hipotetične narave. Dežela naj se še ne bi odrekla deležu zadevne nagrade in zato naj bi se drugo vprašanje nanašalo na pravni položaj, ki še ne obstaja.

30 Glede tega je treba opozoriti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je postopek, določen v členu 234 ES, sredstvo sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, s katerim Sodišče posreduje nacionalnim sodiščem elemente razlage prava Skupnosti, ki jih potrebujejo za rešitev spora, o katerem odločajo (glej zlasti sodbi z dne 16. julija 1992 v zadevi Meilicke, C-83/91, Recueil, str. I-4871, točka 22, in z dne 5. februarja 2004 v zadevi Schneider, C-380/01, Recueil, str. I-1389, točka 20).

31 V okviru tega sodelovanja je izključno nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in mora prevzeti odgovornost za izrečeno sodno odločbo, tisto, ki glede na posebnosti zadeve presodi o potrebi po sprejetju predhodne odločbe, da bi lahko izdalo svojo sodbo, in o relevantnosti vprašanj, ki jih postavi Sodišču. Načeloma je zato Sodišče dolžno odločiti, kadar se zastavljena vprašanja nanašajo na razlago prava Skupnosti (zgoraj navedena sodba Schneider, točka 21 in navedena sodna praksa).

32 Vendar je Sodišče tudi presodilo, da mora v izjemnih okoliščinah preizkusiti pogoje, v katerih mu je nacionalno sodišče predložilo zadevo, da preveri svojo pristojnost. Sprejetje predhodne odločbe o predhodnem vprašanju, ki ga zastavi nacionalno sodišče, je mogoče zavrniti le, kadar je očitno, da zahtevana razlaga prava Skupnosti nima nikakršne zveze z dejanskim stanjem ali s predmetom spora o glavni stvari, kadar gre za hipotetični problem oziroma kadar Sodišče nima na voljo potrebnih dejanskih in pravnih elementov, da bi lahko koristno odgovorilo na zastavljena vprašanja (zgoraj navedena sodba Schneider, točka 22).

33 Duh sodelovanja, ki mora prevladati v postopkih sprejetja predhodne odločbe, dejansko zahteva, da nacionalno sodišče po svoji strani upošteva nalogo, zaupano Sodišču, ki je v tem, da pomaga pravosodju v državah članicah ter ne da oblikuje svetovalna mnenja o splošnih in hipotetičnih vprašanjih (zgoraj navedena sodba Schneider, točka 23).

34 Vendar v tem primeru iz predložitvene odločbe in tudi iz stališč, ki jih je Sodišču predložila nemška vlada, izhaja, da je zagotovo predvidena sprememba obravnavane nacionalne zakonodaje, s katero se bo dežela odrekla prejemanju deleža nagrade, ki jo zaračunajo notarji uslužbenci za overitev listin, ki jih pokriva Direktiva 69/335, vendar pa še ni bila sprejeta. Iz tega sledi, da je pravni okvir, ki je predmet drugega zastavljenega vprašanja, hipotetičen.

35 Zato je treba ugotoviti, da to vprašanje ni dopustno.

Prvo vprašanje

36 S prvim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba Direktivo 69/335 razlagati tako, da nagrada, ki jo obračuna notar uslužbenec za sestavo notarske listine o transakciji iz navedene direktive, pomeni davek v smislu te direktive, prvič, kadar v skladu z upoštevnimi nacionalnimi predpisi notarji, ki imajo dovoljenje za dejavnost, niso izključno le notarji uslužbenci in so sami upniki zadevne nagrade, in drugič, če morajo notarji uslužbenci nakazati del navedene nagrade javnemu organu, ki te prihodke uporablja za financiranje svojih nalog.

37 Da bi na to vprašanje koristno odgovorili, je treba opozoriti, da je Sodišče v točki 34 zgoraj navedenega sklepa Gründerzentrum odločilo, da je Direktivo 69/335 treba razlagati tako, da nagrada za sestavo notarske listine o transakciji iz te direktive, v sistemu, za katerega je značilno, da so notarji uslužbenci in da je nagrada delno nakazana javnemu organu, pri katerem so ti zaposleni in jo ta uporabi za financiranje svojih nalog, kot je veljavni sistem na območju Oberlandesgericht Karlsruhe, pomeni davek v smislu navedene direktive.

38 Ker je sistem, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, v bistvu enak sistemu, na katerega se nanaša zgoraj navedeni sklep Gründerzentrum, je treba preučiti, ali so razlike med sistemom, ki se uporablja na območju Oberlandesgericht Karlsruhe, in sistemom, ki velja na območju Oberlandesgericht Stuttgart in na katerega se sklicuje predložitveno sodišče, take narave, da v tem primeru upravičujejo drugačen odgovor na zastavljeno vprašanje, kot je bil dan v navedenem sklepu.

39 Na prvem mestu je glede trditve, da nagrada, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, ne pripada nujno državi, ker notarji, ki imajo dovoljenje za opravljanje dejavnosti na območju Oberlandesgericht Stuttgart, niso izključno notarji uslužbenci, ampak so tudi samozaposleni notarji ali notarji odvetniki, treba ugotoviti, da iz točke 13 zgoraj navedenega sklepa Gründerzentrum izhaja, da je bil sistem, ki je bil predmet postopka za sprejetje predhodnega odločbe v tej zadevi, podoben v tem, da se lahko na podlagi obeh sistemov vsi, ki želijo overiti listino, obrnejo na vsakega notarja, uslužbenca ali samozaposlenega, ki opravlja dejavnost na ozemlju Nemčije, in da je tako listino treba priznati na vsem ozemlju Nemčije.

40 Iz navedenega izhaja, da prva trditev predložitvenega sodišča ne more upravičiti drugačne presoje sistema, ki se obravnava v postopku v glavni stvari glede na sistem, ki je bil predmet postopka za sprejetje predhodne odločbe v zgoraj navedenem sklepu Gründerzentrum.

41 Na drugem mestu pa je v zvezi z okoliščino, da so notarji uslužbenci, ki opravljajo dejavnost na območju Oberlandesgericht Stuttgart, v nasprotju s tistimi, ki dejavnost opravljajo na območju Oberlandesgericht Karlsruhe, sami upniki navedene nagrade, treba opozoriti, kot navaja generalni pravobranilec v točki 40 sklepnih predlogov, da v skladu z ustaljeno sodno prakso honorar, ki ga notar uslužbenec obračuna za transakcijo iz Direktive 69/335, pomeni davek v smislu le-te, kadar se navedeni honorar, čeprav le delno, nakaže javnemu organu, ki zaposluje notarje uslužbence, in ga ta uporabi za financiranje svojih nalog (glej zlasti sodbi z dne 29. septembra 1999 v zadevi Modelo, imenovana Modelo I, C-56/98, Recueil, str. I-6427, točka 23, in z dne 21. septembra 2000 v zadevi Modelo, imenovana Modelo II, C-19/99, Recueil, str. I-7213, točka 23, ter zgoraj navedeni sklep Gründerzentrum, točka 34).

42 Iz te sodne prakse izhaja, da za opredelitev honorarja za davek v smislu Direktive 69/335 ni tako odločilno, kdo je prejemnik ali kdo je prvi upnik, ampak kdo je njen

končni prejemnik. V zgoraj navedenih zadevah Modelo I, Modelo II in Gründerzentrum so tak honorar najprej zaračunali notarji uslužbenci, ki so ga nato prenesli na javni organ, pri katerem so bili zaposleni. Za opredelitev navedenega honorarja sta glede na Direktivo 69/335 odločilna prenos in uporaba tega honorarja oziroma njegovega dela.

43 Torej je treba ugotoviti, da je v postopku v glavni stvari, če drži, da so notarji uslužbenci sami upniki obravnavane nagrade, vendarle res, da je njihova dolžnost, da del navedene nagrade prenesejo na javni organ, od katerega so odvisni, in da ta te zneske uporablja za financiranje svojih nalog.

44 Iz navedenega izhaja, da se zakonodaja, kot je v veljavi na območju Oberlandesgericht Stuttgart, v tej točki ne loči od tiste, s katero se je seznanilo Sodišče v zgoraj navedeni zadevi Gründerzentrum.

45 Glede na te ugotovitve je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je Direktivo 69/335 treba razlagati tako, da nagrada, ki jo obračuna notar uslužbenec za sestavo notarske listine o transakciji iz navedene direktive, pomeni davek v smislu le-te, prvič, če v skladu z upoštevnimi nacionalnimi predpisi notarji, ki imajo dovoljenje za dejavnost,

niso izključno notarji uslužbenci in so sami upniki zadevne nagrade, in drugič, če morajo notarji uslužbenci del navedene nagrade nakazati javnemu organu, ki te prihodke uporablja za financiranje svojih nalog.

Stroški

46 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

Direktivo Sveta 69/335/EGS z dne 17. julija 1969 o posrednih davkih na zbiranje kapitala, kot je bila spremenjena z direktivo Sveta 85/303/EGS z dne 10. junija 1985, je treba razlagati tako, da nagrada, ki jo obračuna notar uslužbenec za sestavo notarske listine o transakciji iz te direktive, pomeni davek v smislu le-te, prvič, če v skladu z upoštevnimi nacionalnimi predpisi notarji, ki imajo dovoljenje za dejavnost, niso izključno notarji uslužbenci in so sami upniki zadevne nagrade, in drugič, če morajo notarji uslužbenci del navedene nagrade nakazati javnemu organu, ki te prihodke uporablja za financiranje svojih nalog.

Podpisi